

Г О В О Р

**ПРЕДСЕДНИКА ОПШТИНЕ
ДРАЖИМИРА МАРУШИЋА
НА КОМЕМОРАТИВНОЈ СЕДНИЦИ ПОВОДОМ
СМРТИ СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА**

13.03.2006.године

Другови и другарице,
даме и господо,

Преминуо је човек по имену – Слободан Милошевић. Позивам вас да минутом ћутања одамо последњу пошту Председнику Милошевићу.

Нека му је вечна слава и хвала!

Умро је, односно, боље речено, убијен је Председник наше - Социјалистичке партије Србије.

Шта рећи у овом тренутку. Осећања су у мени, а сигуран сам и у вама, бурна и помешана.

Истовремено, осећамо тугу што је преминуо председник наше Партије. Њен оснивач. Човек који је као председник Србије у два мандата и председник СР Југославије, све напоре усмерио на спречавање распада бивше Југославије и истовремено, опстанку српског народа на територијама бивших република СФРЈ.

Зар су се тако лако и брзо заборавиле колоне српских избеглица из Хрватске и Босне, слике спаљених српских кућа и уништених огњишта, убијених Срба и извршеног геноцида над њима? Сада се само говори о жртвама других народа, муслимана, Хрвата, Албанаца и извршеном геноциду над њима. Где су ту Срби? Откуда толики број избеглица и расељених лица у Србији? Откуда, етнички чисто Косово и Метохија, ако свега тога није било.

У грађанском рату, какав се водио на просторима бивше Југославије, неминовно је да жртва мора да буде на свим странама. Нажалост, броје се само жртве осталих народа – никако Срба. И зато је требало наћи кривца.

Нашли су га. Ни то им није било довољно. Треба га унапред и осудити. Али су, у једном грдно погрешили, да се Слободан Милошевић неће тек тако предати и прихватити унапред утврђену кривицу и осуду.

Скоро пет година је упорно одбијао да се српски народ свету представи и прогласи геноцидним народом. Надали смо се да ће успети у томе. Сигурно да би и успео да га смрт није спречила, односно да га нису убили.

Овде долази и оно осећање огорчења. Мислим да нико не може остати равнодушан пред чињеницом да је тај Хашки трибунал, тако поносан на своју такозвану „заштиту људских права“, ускратио право једном људском бићу, право на лечење и живот. Основно право сваког човека. Колико, пре само две недеље, одбио је молбу Председника Милошевића да се лечи тамо где му је лечење било неопходно. Шта рећи? Речи губе своју сврху.

Овде, у овом тужном тренутку, не желим да понављам, већ свима нама знане податке из биграфије Слободана Милошевића, али осећам да треба, заједнички, да се подсетимо његових посета нашој општини у више наврата. Ове посете су биле везане за обележавање историјских догађаја, који су се дешавали на овим нашим просторима, али и радних успеха – изградњи и отварању значајних објеката.

Као његов савременик, приликом личних контаката са њим, сећам се да је увек изражавао велико задовољство нашим постигнутим успесима, поштовао је и волео ове наше крајеве. Слободно могу да кажем, изузетно је ценио људе рудничко-таковског краја.

Приликом нереализоване последње посете нашој општини, за Дан општине и обележавања 185 - то годишњице Другог српског устанка 2000. године уручено му је највише општинско признање – Златна плакета, на којој је записано:

„ У Такову, на темељима Србије, где је завет предака уклесан у камен и храст, слава припада само онима који непоколебљиво бране своју отаџбину, њене границе, слободу и част “.

У историји нашег народа било је више великана овог кова. Прекјуче, њима се придружио и Слободан Милошевић. Одласком у вечност, сигуран сам да је у историји Српског народа стао уз раме оних српских великана чија се имена помињу уз дужно поштовање и чија ће имена бити помињана вечно - док траје Српски народ.

Почивај у миру, Слободане Милошевићу, било је часно живети са тобом.

Хвала!